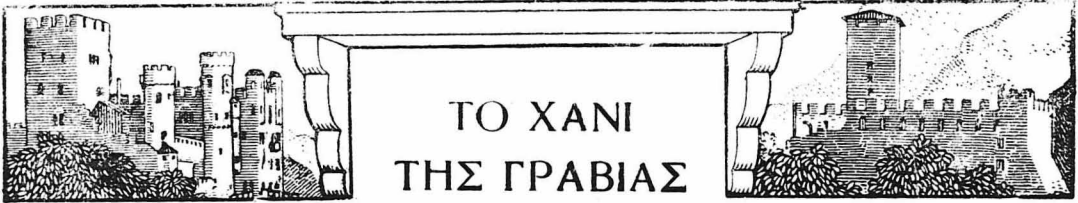

ΕΝΔΟΞΕΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Τὸ χειρόγραφο τοῦ πελεμιστοῦ Ἰω. Μακρούρη. Πῶς ἐκδικήθηκαν οἱ Ἕλληνες τὸ μαρτυρικό θάνατο τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. Περιγραφή τοῦ ἱστορικοῦ Χανιῶ. Ὁ περίφημος χωρὸς τοῦ Ὀδυσσεῦς Ἀνδρούτσου. Τὸ στράτευμα τοῦ Ὀμήρ Βρωῦνη. Συνεργιστὴ Ἀνδρούτσου καὶ Χασάν Δερβίση. Μία δραματικὴ σκηνή. Ἡ σφαίρα τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς μάχης. κτλ.

Γιὰ τὴ μάχῃ τῆς Γραβιάς καὶ τὸ ἱστορικό Χάνι (ποῦ τὸ ἐξέμνησε ἡ λύρα τοῦ Γ. Ζαλοκίστα) οἱ ἱστορικοὶ διαφώνησαν σὲ διάφορες λεπτομέρειες. Ἀλλὰ ὁ μακαρίτης συγγραφεὺς Γ. Κοῦφος εἶχε κατορθώσει ν' ἀνακαλύψῃ τὸ πολιτικὸν χειρόγραφο τοῦ Ἰωάννου Μαιουῆ, ἀγωνιστοῦ, καὶ ἡ δημοσίευσίς του ἐξασφαρίζει ἐντελῶς τὰ πράγματα. Ἰδοὺ πῶς ἔγινε ἡ ἐπικὴ ἐκείνη μάχῃ:

Μετὰ τὴν ἀτυχή μάχῃ τῶν Θεριοπολίων (23 Ἀπριλίου 1821) ὁ Πανουριάς καὶ τὰ παλληκάρια του ἀποσηγορεύοντες ἔφτασαν, μετὰ δύο μέρους, στὴ Γραβιά. Ὁ Πανουριάς ἀπεράσισε νὰ περμῆνὴ ἐκεῖ στὰ στενά καὶ νὰ χτυπήσῃ τὸν Ὀμήρ Βρωῦνη, ποὺ κατέβαινε μὲ τὸ φοσεῖο του νικητῆς, ἀπὸ τὴ Χαλκωμάτα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασε ἐκεῖ καὶ ὁ ἐξαδέλφος τοῦ Πανουριά Γκούρας καὶ ὁ Δουβωνιώτης. Ἔγινε συμβουλιὰ μετὰ τὸν καὶ ἀπεφασίσθη νὰ κλεισθῇ ὁ Γκούρας στὸ ἐκεῖ πανδοχεῖο (Χάνι) καὶ οἱ δύο ἄλλοι ὄπλαρχηγοὶ νὰ καταλάβουν τὰ γύρω στενά.

Ἐνῶ ἀπεράσαν ἀυτὰ, ἦρθε ἔξωθεν ἡ εἰδησις ὅτι οἱ Τούρκοι στὴ Λαμία ἔπασαν τὸν Ἀθανάσιο Διάκο καὶ τὸν ἐσοῦβλιαν ζωντανά. Ὁ ἀπάνθρωπος αὐτοῦ, ὁ φοβερὸς θάνατος τοῦ Διακού, καὶ ἡ σφαγὴ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων αἰχμαλώτων, ἀναγὰν τὴ φλόγα τῆς ἐκδικήσεως στὰ στήθη τῶν καπετανίων τῆς Γραβιάς. Θεριοπολίτες τῶν ἄλλων ὁ Γκούρας, παρανοήμενος ἀπὸ τὴν πρώτη ὄμνη τῆς ἀγανακτικῆς φεύγει σὺν ἀήτῳ, φτάνει στὴν Ἀμφισσα καὶ γίνεαι αὐτὸς τὸ αἷμα τῶν ἐκεῖ Ὀθωμανῶν μὲνθων, κατασφάζει αὐτοὺς. Ἔπειτα, ἀφοῦ πήρε τ' ἀναγκαῖα πολεμοῦδρα γιὰ τὴ σχεδιασμένη μάχῃ, ἔφυγε νύχτα ἀπὸ τὴν Ἀμφισσα, ἔφτασε κατὰ τὰ χωράματα τῆς Γραβιά καὶ κατέγινε νὰ χτυπήσῃ τὸ Χάνι, τοῦ ὁποῖου ἡ πλινθόχτιστη μάντρα εἶχε μόλις ἕνός μέρου ἕως.

Στὸν ἴδιο καιρὸ ὁ γέρο-Πανουριάς καὶ ὁ Δουβωνιώτης ἔκοβαν ταμπούρα στὰ γύρω στενά, στὸ βουνὸ τοῦ Χλωμοῦ. Ἐξαφὰ ἦρθε ἐξ ἐξω χωρικός ἀπὸ τὸ Μαυρολίθαρο, φέροντας γράμμα τοῦ Ὀδυσσεῦς Ἀνδρούτσου πρὸς τοὺς καπεταναίους. Ὁ Ἀνδρούτσος τοὺς εἰδοποίησε ὅτι ἔρχεται μὲ τὰ παλληκάρια του νὰ τὸν ἐνισχύσῃ.

Καὶ πράγματι στὶς 3 Μαΐου φανήκαν πέρα τὰ μπαϊράκια τοῦ Ἀνδρούτσου. Ἦσαν ὅλοι-ὅλοι 70 παλληκάρια. Κατηφορίζανε μ' ἐνθουσιασμό, τραγουδώντας κλέφτικα τραγούδια. Μαζὺ τους ἔρχονταν καὶ οἱ ὄπλαρχηγοὶ Κοσμᾶς Σουλιώτης, Σπύρος Κατοκυγιάννης, ὁ ψυχογιὸς τοῦ Ἀνδρούτσου Ζαφείρης κ' ὁ σπότης του Τουρκαλιβανὸς Μουσταφᾶς, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε σὺν οἰκίᾳ, μὲ γεμάτες τὶς κομπόσες στὸ σιλάχι.

Ἔτσι ἀπὸ πέντε μέρες, στὶς 8 Μαΐου, μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, φάνηκε ἀπὸ μακριὰ ὁ Ὀμήρ Βρωῦνης μὲ τὸ στράτο του. Ἀμείσως οἱ Ἕλληνες ἐτοποθετήθησαν ὡς ἔξῃ:

Ὁ Πανουριάς κ' ὁ Δουβωνιώτης πᾶσανε στὰ γύρω στενά τὰ ταμπούρα τους. Ὁ Γκούρας μὲ τοὺς δικούς του Παπανδριά, Κομᾶ Γράκα, Καπλάν, Μαιουῆ, Φαρμάκη, Κύρκω Γαλαξειδιώτῃ καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπεράσισαν νὰ κλεισθῶν στὸ Χάνι.

Ὁ Ὀδυσσεύς, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ ἀκόμη περισσότερο ἐκείνους ποὺ θὰ ἐκλείνοντο μαζὺ του στὰ πλῆθια τεῖχη, φώναζε δυνατὰ:

—Ἐ, δὲ πάδια, ὅποιος θέλει ν' ἀκολουθήσῃ, ἔς πασθὴ στὸ χωρὸ.

Πρῶτος ἄρπαξε τὸ μαντήλι τοῦ Ἀνδρούτσου ὁ Γκούρας, δεύτερος ὁ Παπανδριάς, ἔπειτα ὅλοι οἱ ἄλλοι, κ' ὁ κύκλος ἐτελείονε μὲ τὸν Τουρκαλιβανὸ Μουσταφᾶ. Καὶ χορεύοντας Τσάμικο, ἔμπηκαν μέσα στὸ Χάνι. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Χανιῶ καὶ οἱ δύο γυιοὶ του ἀνοίξαν τὶς κἀνούλες κ' ἐκερύθησαν κρασί ἐγὼ τὴ λευτερίᾳ τῆς Πατριδάς.

Σὲ λίγα λεπτά, τὸ Χάνι εἶχε μετασχηματισθῆ σὲ φρούριο. Ἐκλείσαν τὶς πόρτες, ἔφραξαν τ' ἀ-

νοίγματα, ἀνοίξαν τουφεκιόφθες. Ὑστερα ἐμετρήθησαν. Βοήθησαν 120, ἀλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς τους δὲν ἐμετρήθηκε γι' αὐτὸ. Ἀπὸ τὶς τρύπες ἔβλεπαν τὸ στράτευμα τοῦ Ὀμήρ Βρωῦνη νὰ κατεβαίη, σὺν ἀγροκίνητο μαῦρο ποτάμι. Ἦταν ἐπὶ τὰ γιλιᾶδες πεδίο: Ἀρβανίτες, Βοσνιάκοι, Μακεδόνες, Σαρδικιολίθες καὶ γίλοι θαυμάλιοι Γκέκιδες καὶ Τσάμηδες μὲ ἀσχηρὸ τὸν Τελεχά φέτο. Τοὺς ἔβλεπαν, ἀλλὰ ἡ καρδιά τους στάθηκε ἀτόφρητη—τοῦτλη!

Ὅταν οἱ Τούρκοι διάβηκαν τὸ μικρὸ ποτάμι τῆς Γραβιάς (τὴ Χανίτσα) καὶ ἀντίκρισαν τοὺς Ἕλληνας ταμπούρημένους στὸ Χλωμο καὶ σ' ἄλλα ἰψώματα, ἐστάθησαν καὶ, κατὰ τὴ συνήθειά τους, ἐπροσευχθήσαν. Ἐπειτα, ὁ Ὀμήρ Βρωῦνης ἐχώρισε δύο ἰσχυρὰ σώματα στρατοῦ καὶ τὰ διέταξε νὰ περικυβιλοῦσαν τοὺς ταμπούρημένους. Οἱ Τούρκοι, κρούοντες τύμπανα, ὄμησαν οὐραβοῖοι, καὶ ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὰ ταμπούρα τὸν Πανουριά καὶ τοὺς δικούς του, γιὰτὶ αὐτοὶ ὑπέστησαν πρῶτον ὅλο τὸ βάρος τῆς ἐφόδου, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ εἶχε κλεισθῆ τὸ ἡθικὸ τους ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἀποτυχίες τους.

Σὲ λίγο, σκορπίστηκαν καὶ οἱ ἄλλοι, δηλαδή ὁ Δουβωνιώτης, ὁ Κοσμᾶς, ὁ Κατοκυγιάννης. Οἱ ἔξω ἀπὸ τὸ Χάνι πολεμιστὰὶ δὲν ἦταν καταλλήλως ἀματομόνηοι, γιὰ τὴν περίστασι. Λίγοι δ' αὐτοὶ εἶχαν τουφέκια ἢ πιστόλια. Οἱ περισσότεροὶ εἶχαν μόνον μαχαίρια καὶ... σφερόντες! Καὶ φυσικά, στὰ πυκνὰ πυρὰ τῶν ἐχθρῶν, ἀναγκάστησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς θέσεις τους.

Οἱ Τουρκαλιβανὸ ἀνεβασμένοι στὰ γύρω ἰψώματα, διέκριναν καλὰ τοὺς κλεισμένους στὸν αἰόληγο τοῦ Χανιῶ καὶ πήγαν νὰ εἰδοποιήσουν ἀμέσως τὸν Ὀμήρ Βρωῦνη. Ἦταν ἡ ὥρα 10 π.μ. καὶ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκριβῶς, ὁ Ὀθωμανὸς στρατόφης εἶχε φτάσει ἐπιτοὺς ἐπὶ τόπου. Μόλις ὁ Βρωῦνης ἐληφοροφήσῃ ὅτι μαζὺ μὲ τοὺς ἑπαναστάτες βρισκεται καὶ ὁ Ὀδυσσεύς Ἀνδρούτσος, εὐθύμως πολὺ, γιὰτὶ εἶχε παραγγεῖλει πολλὰς ὑποσχέσεις στὸν ἠματιολὸν αὐτόν, ἀν προσκοπιτοὺς καὶ κατέβηε τὰ ὄπλα. Ἐνόησε λοιπὸν ὅτι ὁ Ἀνδρούτσος εἶχε δεχθῆ τὶς προτάσεις του, καὶ πῶρα ποὺ ἔμαθαινε ὅτι αὐτὸς ἦταν ἐκεῖ κεραλῆς τῆς ἀπώλειας, ὀργίστηκε πολὺ καὶ ἐκάλεσε ἀμέσως κοντὰ τὸν Χασάν Δερβίση. Αὐτοῦς ἦταν ὁ θερμοκίνητος λειτουργὸς τοῦ στρατεύματος.

Ἐπήγαινε πάντα μορσὸν ἐπιτοὺς, καὶ μὲ ρητὰ τοῦ Κορῆνιοῦ ἐφάνησε τοὺς μοαμεθανοὺς νὰ ὀμοῦν σὺν τυφλοῖς κινδύνους τῆς μάχης. Ὁ Ὀμήρ Βρωῦνης διέταξε τὸ Δερβίση νὰ κινή μὴ τελευταία προσπάθεια διαπραγματεύσεως μὲ τὸν Ὀδυσσεά, ἐπαυλιμιά-νοντας τὶς ὑποσχέσεις.

Κατὰ τὸ δίσταμα τοῦτο ὁ Ὀδυσσεύς εἶχε τοποθετήσῃ τὰ παλληκάρια του στρατηγικώτατα, ὅστε στὴν κατάλληλη στιγμή νὰ προβολήσουν οἱ μσοί, καὶ στὴν καιρὸν ποὺ αὐτοὶ θὰ ζαναγέμωσαν τὰ ὄπλα τους, νὰ εἶνε ἔτοιμοι γιὰ ὀμορφονία οἱ ἄλλοι πομοῖοι. Διέταξε ἄμως αὐτοητὰ ὁ Ἀνδρούτσος μὴ νὰ προβολήσῃ κανεῖς, ἀν δὲν ἀκούσῃ τὸ παρ' ἀγγελμά του, ποὺ θὰ ἦταν μὴ δικὴ του τουφεκιά.

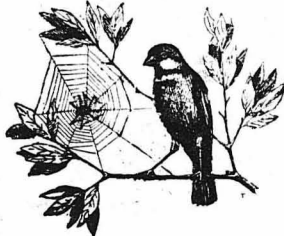
Ἀπὸ μὴ τουφεκιόφθῃ ὁ πολυμήχανος Ὀδυσσεύς παρακολοῦθοῦσε τὰ διαβουλιὰ τῶν Τούρκων καὶ καταλάβαινε ὅτι ὁ Ὀμήρ θὰ ἔστειλε τὸ σαρικοφόρο Δερβίση νὰ διαπραγματεύσῃ μαζὺ του.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ἐνα μπουῖοπα πεζῶν Τουρκαλιβανῶν, μὲ τὸ Δερβίση μαζὺ, φρενισμένοι ἀπὸ τὸ κέρημα τοῦ ἐπορχοῦσαν πρὸς τὸ Χάνι. Ὅταν ἔφτασαν σὲ ἀπόστασι 100 μέτρον ἐστάθησαν, καὶ ὁ Χασάν Δερβίσης ἐφιλοπύ, ἐπορχοῦσε μόνος, ἀγέφυρος, πρὸς τὸ σιαιτὸ Χάνι, κρατώντας μὴ φρού-χτα ἄμω.

Ὅταν ἔφτασε σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρον ἀπὸ τὴν πόρτα ἐστάθη. Μὲ μὴ χειρονομία τελετωφική τότε, ὁ Δερβίσης ἐσκόρπισε γύρω του τὸν ἄμω, λέγοντας:

—Ἔτσι νὰ διασκορπισθῶν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Προφίτου!...

Ἐπειτα ἐκάλεσε τὸν Ὀδυσσεά μὲ τ' ὄνομά του.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΛΕΚΟΥΒΡΕΡ

Μιά μεγάλη τραγωδία. Για την άγνη του ήπτεου της Σαξωνίας. Η τρομερή αντίληψη της δουκίσσης. Ένα επεισόδιο στο θέατρο. Η αποκάλυψη του άββα. Η δηλητηριασμένη πασιλίε. Ο άββας φυλακίζεται ως παράφρων. Η προσπάθειες της Λεκουβρέρ για να τον άπελευθερώσει. Η περιποίηση της δουκίσσης κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η Άδριανή Λεκουβρέρ ήπηρε, μαζί με την Κλαυδόν, τη Ραχίλ και τη Ρωκούρ, από τις μεγαλύτερες τραγωδίες των αίωνων. Γύρω από το θάνατο της περιφέρης αυτής γυναίκας, υπάρχει ένα σκοτεινό μυστήριο, το οποίο άνομα και σήμερα δεν έχει διαρωτιστεί.

Επί πολύ καιρό, μία επιστολή κάποιου δίδος Άισόε, σύγχρονος της Λεκουβρέρ, γραμμένη κατά το Μάριο του 1730, άποτελούσε το μόνο γνωστόμενο πού ήπηρε σχετικά με το τέλος της περιφέρης καλλιτέχνης. Σύμφωνα με την επιστολή της δίδος Άισόε, μία μεγάλη κυρία της εποχής εκείνης, η δούκισσα ντέ Μπουγιόν, γυναίκα πεισματάρα, βίαια, παράφρων και πολύ ελαφριά στα ήθη, είχε ήρωτηθεί τον ένδοξότερο πολεμιστή των αρχών του στραφελθόντος άιανου, τον περιφέρη στρατάρχη της Σαξωνίας. Μά ο στρατάρχης άγαπούσε τότε με πάθος τη Λεκουβρέρ κι έτσι ανταποκρίθηκε πολύ άσχημα στα άσθήματα της δουκίσσης, πράγμα που την έκανε να μισήσει θανάσιμα την αντίληλό της και ν' άποφασίσει να την εκδικηθεί.

Η Άδριανή το ήξερε αυτό και μία μέρα που ήπαιξε στη «Φαίδρα» του Ραξίνα, βλέποντας στη δούκισσα, η όποια καθόταν σ' ένα άπο το πρώτα θεωρεία, στράφηκε πρός το μέρος της και άπήγγειλε πρός αυτήν τους παρακάτω στίχους του ρόλου της:

Μην είσαι τάχα και ένδ' άπ' [εις φοιητές γυναίκες] Πού βρίσκουνε στό έγκλημα μία [διαρκή γαλήνη, Χωρίς να κοκκινίζουνε ποτέ] ;...

Άμέσως το κοινό, πού ήταν ένήμεο της αντίληπίας των δύο γυναικών, άρχισε να χειροκροτεί μ' ένθουσιασμο, τη Λεκουβρέρ, ένω η δούκισσα, τρέμοντας άπο τη λύσσα της, άποφάσισε ένεινη τη στιγμή την έξόντισι της αντίληλου της.

Ός όργανο της εκδικησεώς της η δούκισσα διάλεξε κάποιον άββα, όνομαζόμενο Μπουρρέ και του άνέθεσε να

ήταν καλώς γνωρίμος, άπο την αλή του Άλη Πασσά των Ίωαννίνων, όπου είχε ήπηρεήσει και ο Άνδρούτσος.

Ο Όδυσσεύς, χωρίς να φαίνεται, έχαστηκε το Δερβίση άρβανίτικα, κι ένεινος τον άντεγαρίτησε, στην ίδια γλώσσα.

Γίνικε λιγούστημ σιωπή. Τ' αντίκαλα στρατόπεδα, έκπληκτα, με το δάχτυλο στη σκανάλλι, στηλάνοντας προσοχητικά τ' αυτί, άκουγαν την συνομιλία... Με τόνο προσταγής ο Δερβίσης έρώναξε στον Όδυσσέα:

— Έλα ξέω, όφ' Γκισούρ, ήλιμ να ζουβεντιάσωμε μονάχοι !

Ο Όδυσσεύς ένήμωσε. Στόν ίδιο τόνο, με τη συνθησμένη του άρβανίτικη έλευθεροταμία, έξήρισε τον Τούρκο Ιερωμένο και... τα γένεια του. Φέναςος κι ο Δερβίσης, κι άρχισος κι αυτός τις βουιές. Άμέσως ο Όδυσσεύς σημάδευε, πυροβολεί και η σφαίρα του βρίζκει το Δερβίση στο μέτωπο και τον σφαιρίζει νεκρό. Ο ποιητής Γ. Ζαζωκόστας περιέγραψε τη σκηνή αυτή σε λαμυρές στροφές:

Και ήναςος και σπάθην άφηνει Τό θανάτου ιδρώς περιβρέχει Ο Δερβίσης τα στέγνα πηγυεις Τό χλωμόν μετωπόν του εδύς, Και με κρότον πσανόν κατά γης Και ό ίππος άπ'ου πρηθείς Ρείθρον αίματος χύνει. Κόφρος κι ένάικρος τρέχει.

Φεναισμένοι οι Τουρκαλιβάνοι, έτρεξαν να συγκεντρωθούν γύρω άπο το πτώμα του σεβαστού τους Δερβίση, αλλάζόντες.

Άλλά και ο Όδυσσεύς άπό ήπτε. Δίνει λοιπόν άμέσως παράγγελα στα παλληκάρια του:

— Έτοιμοι όλοι !... Φοιτιά !

Μία μπαταρία πέφτει έπάνω στο πυκνό ένεινο άνθρωπομάζικα και σφαιρίζει πολλούς νεκρούς και λαβομένους.

Και άπο τη στιγμή ένεινη άρχίζει η δεύτερα φάσος της δραματικής μάχης της Γραβιάς, της όποιος τη συνέχεια και το τέλος θα διηγηθούμε στο έπόμενο φύλλο.

δηλητηρίαση την τραγωδία. Μά ο άββας, άντι να έκτελέσει την άποστολή που του είχε άναθέσει η δούκισσα, ήπηρε στη Λεκουβρέρ και της άπεκάλυψε τα πάντα, λέγοντάς της:

— Μία κυρία της αλήθης μου έπρότεινε να έλθω σε σάς και να δώσω με τρόπο να πητε ένα φίλτρο, χάρις στο όποιο θ' άπομακρυνθεί άπο κοντά σας ο κύριος της Σαξωνίας.

Έπειτα έπρόσθεσε, ότι δύο προσοπιδοφόροι, οι όποιοι έμελλαν να τον βοηθήσουν στην έκτελέσει του σχεδίου του, τον είχαν βεβαώσει ότι δεν έπρόκειτο περι φίλτρον, άλλα περι δηλητήριο. Η δούκισσα μάλιστα του είχε ήπυσεχθεί πως αν κατώρθωνε να δώσει στη Λεκουβρέρ το φίλτρο της, θα του έδινε έξήντα χιλιάδες φράγκα.

Υστερ' άπο την έξοιολόγησι αυτή, ο άββας παρεκάλεσε την τραγωδία να του ήπυσει τον τρόπο για να βγη άπο τη δύσκολη θέσι του. Τότε ένεινη του άπάντησε ότι θα συμβουλευόταν τους φίλους της.

Όλοι οι φίλοι της τότε έμειναν σήμωνοι, ότι ο άββας έπρεπε να προσοπιηθεί πως παίζει το

Η Άδριανή Λεκουβρέρ

το και πάντα η άπάντησε του ήσαν με έιμό και λογικώς. Έινε άθώος, κύριε Διευθυντά, εινε άνθρωπος λογικός και η παράτασις της φυλακισεώς του εινε έγκλημα !... Σκεφθήτε την εδύθη σας γι' αυτό άπάνεια του Θεού !...

Μά ούτε με την άναφορά της αυτή κατώρθωσε να κινή ήπτε. Και όχι μόνο αυτό, άλλα ο φτωχός άββας μετερέθη στη Βασιλίη. Προσάβησαν τότε να τον πείσουν ν' αναμείρη δσα είχε καταθέσει, μά ένεινος άπάντησε ότι ερωτημένος το θάνατο, παρ' να διαμνησθόν τον ίδιο τον έαυτό του. Έν τοιούτος, ο άββας αυτός, μετά το θάνατο της Άδριανής Λεκουβρέρ προσέδη σε όμολογίες έντελως άντίθετες άπο ένεινος που είχε κάνει στην άρχη, άποδίδοντας την πρώτη του κατάθεσι στο ταγαμένο του μυαλό. Πότε ελε την άλήθεια ;... Την πρώτη η τη δεύτερη φορά ;... Αυτό παρενεια μυστηρία... Άλλ' άς έξεκαλοήθουμε την άφήγησι μας, ή μάλλον την αφήγησι της δίδος Άισόε:

Έπειτα άπο λίγο καιρό, ένα βράδυ, στο διάλειμμα μιάς παραστάσεως στο θέατρο, η δούκισσα ντέ Μπουγιόν έστειλε και παρακάλεσε τη Λεκουβρέρ να πησ άπο θεωρείο της. Η καλλιτέχνης ξαφνίστηκε πολύ άπο την πρόσκλησι αυτή και της άπάντησε ότι δεν ήταν ντυμένη και δεν μπορούσε να παρουσιασθί μπροστά της. Μά η δούκισσα έστειλε και την προσκάλεσε και για δεύτερη φορά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ο θάνατος της Λεκουβρέρ.

